

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön februar 4^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

A z e l f a j u l t. (Végzet.)

A' hallott tudósítás nekem elég volt! Ó mint érzettem, milly elégedett lettem volna az életben, ha őt enyimnek mondhatom vala. Már csak emlékezete is egész valómat megváltoztatta. Etelka él! 's rólam gondolkozik! ez valóban nekem felszóllítás volt az életre; 's ő korlátozott körülményekben él, én gyermekeinek segítségére lehettem! Legott tinta 's papiros után nyultam, és bal kézzel ezt íram Harten urhoz. „Kegyed jeles, nemes szívű hitesének jó barátja tőle sok év mulva idvezletet kapott; egy férjfiú, kiben teljes bizodal-mam van, kegyeddel uram! ki ezen asszonyt magáénak mondhatni szerencsés, beszélt volt, 's én nem vonakodom kegyednek kijelenteni, hogy azon szerencse jutott az urnak birtokába, melly engem a' legnyomorúbb emberré tett. Azóta évek multak-el; az asszony kegyedet atyá-vá tevé, kinek gyermekei nevelése talán több gondot szerez. — Én nem vagyok többé az életvidám ember mint egykor; aggastyán vagyok harmincz hatodik esztendőmben, karon és kézen megbénítva, 's a' mi még rosszabb, lélekben is. A' fiatalkori tűz kilobogott, de egyetlen egy szerelmem tárgya iránt csendes barátság maradt-meg keblemben. Jőjjenek mindnyájan hozzám; gazdálkodjanak helyettem (mivel erre elégtelen vagyok) egyik jóságomban, későbbben talán mindannyiban; szépítsék-meg egy elhagyatott férjfiúnak életét 's hintsenek jót alattvalóim ezerei közé!“

A' levél nem maradt hatás nélkül. Harten hozzám utazott, hogy előszer személyesen megismerjen; mind-ketten megtetszett nek egymásnak, 's ő elhatározá magát jóságocskáját eladni, és feleséggel 's gyermekeivel együtt W... be jönni. Énmagam rendezém-el lakásaikat a' kastélnak azon részében, melly a' vadon felé gyönyörű kilátásul szolgál. Elérkezésök napja közeledék. Mint dobogott szívem! — Eleinte magam akartam elejekbe kocsikázni; azután egyedül szobámban elfogadni őket: de midőn a' kocsit udvaromba gördülni hallanám, felvevém mankómat, 's elejekbe döcögtem. — Itt álltunk csaknem

husz év múlva egymás ellenében; én a' mankóra támaszkodva; ő mint asszony szépség nélkül, a' hajdani finom arczbőr rózsájit a' korosabb asszonyok veres színe váltván. De midőn közelebb megtekintém őt, midőn elérzékenyülve szemembe tekinté, még is azon arc volt az, melly ifiúságom bájege vala. A' nemes Harten első összejövetelünket nem háborítá jelenlétével, csak öt percz múlva lépett-be egy csudaszép tizen négy éves leánynyal, 's egy fekete szemű, hozzá egészen hasonló fiúval. Harten Amalia sokkal szebb vala, mint anyja valaha; de reám nézve még sem volt a' földön egy árny is, melly olly jótevőleg hatott volna reám, mint Etelkái.

Egészen új élet következett most; én a' legszerencsésebb voltam a' szerencsések között. Harten derék kezekkel kormányzá ügyemet; felesége őt 's engem csaknem egyformán szeretett; volt hazám; volt háznépem, neveltem gyermekeket, 's olvastam velek. Ó hatalmas Isten! mint adok neked hálát ama frankfurti táncmulatságért, melly egész életemet öröminneppé varázsolta! Gyula bátyához is legott engedelmet kérve fordultam, 's a' szerető rokon karjai ismét felnyitlak számomra.

De ugy egészen felleg nélkül még sem mulhatott életemnek még ezen szaka is. Lajos öcsém gondolkozóvá lett; ezer gondolatok látszatok homlokát keresztül szegni: szóval Harten Amalia iránti szerelem ébredt-fel keblében. Nem kellett semmitől félned kedves fiam! nekem a' világ hideg keze sokkal jegesebben nyult szivembe, hogysem még gondolatban is képes lehettem volna másokkal hasonlót cselekedni. Azonban minden ember meggyőződve látszott lenni, hogy itt összekelésről szó sem lehet!

Még mindnyájan a' városban voltunk, hova Harten egy hónapra követett engem. Éppen Miklós bátya halála napja volt; egy kellemes majusi nap. Ekkor reggel levelet ír Gyula bátya, kérdezőn nem szentelhetnék-e neki egy pár órát; igen fontos beszélni valója volna velem. En nyugtalanul várák őt. Miután szívesen megidvezlettük egymást, leülvén imigy kezdé-el beszédét. „Fiam! én hozzád kétfős száddal jöttem. Egyik az, hogy neked szomorú történetemet elbeszéljem; ezt egy ember keblébe letenni szükségesnek érzem, 's körülmények és hajlandóság kiszttetnek, hogy téged tegyelek biztossommá. A' második önkényt fog folyni az elsőből.“ — En feszült figyelemmel hallgattam. — „Te nem voltál kortársa fiatalságom történeteinek — folytatá rövid szünet után — azért engem mindig tökélyesség példaképének tekintél. Korábbi táborozásaim, igaz, hogy alig hagytak időt asszonyi társalkodásra; sőt mint legfiatalabb fiú-

nak szinte lehetetlenné tévé, hogy egy aszszonyt rangszerint eltart-hassak. Ekkor engem Miklós bátya ide hivatott, hogy menyekzőjében részt vegyek. Fontos dolgok által feltartóztatva csak az esketés előtti reggel érkeztem-meg. — Ó Sándor! milly érzés lepett-meg engem, midőn Mariát, boldogult ángyodat, a' kápolnában az oltár közbén előszer megpillantám! — Szólj magad, nem volt-e valóságos angyalalak? — Ó, hogy őt látnom kellett azon pillanatban, mellyben egyszersmind örökre a' szeretett kedves bátya ellenében elvesztettem! Ő is reám tekintett; egész lelke feküdt ezen egy pillanatban; a' kéjörömnök és fájdalomnak minden borzalmai keresztül lengék lelkemet. Sándor! értesz engem, mit olvastam belőle? — „Ó igen bátya — mondám elérzékenyülve — csak igen is jól értem.“ — Ő sohajtott és tovább monda: „Sokszor láttuk egymást mint közel rokonok; de soha egy szó sem árulá-el viszonyainkat a' bátyának, kit gyengéden szerettem; csak én értettem Maria mély komolyságát, csak én ismertem a' férget, melly szívét mardosá; mert soha lángolóbb szenvedély még két szívet nem foglalt-el egymás iránt úgy, mint minket. Mint két láng, melly egymásba akar csapódni, úgy voltunk, midőn egymás mellett álltunk. De az erény minden félrelépésről szóban vagy cselekvésben megőrzött; csak érzéseink hibáztak. Ekkor bátyám ama hirtelen borzasztó halállal meghalt, közepette földi boldogságának. — Maria remegve nézett reám, midőn ezen eset után vele előszer egyedül találkozám. Nem engedtem magamnak egyetlen egy örömsugár kitörését; de még is minden szomorúságom mellett belső megnyugvás érzete rezgő által keblemet. Ekkor egyik barátom így szólla hozzám: „No Gyula! benned bátyád halálával öröm és fájdalom furcsán van vegyülve; mert szíved kedvese most szabad!“ — Én reá meredtem, de nem mondhattam neki: hazudsz; mert belsőmet szörnyen feltakará. — Tehát belső, legmélyebb, legszentebb titkom az emberek szájában volt! A' mi előttem még messze ködös távulságban volt, azt az emberek már mint cselekvényt jelelék-meg, melylyel legkedvesebb bátyám életét is megvásárlandó valék szerintök! — Anyád kevéssel ezután így szólla hozzám. „Kedves Gyula! ne siettesd a' dolgot Mariával, tanácslom neked mind nénéd; lásd, mi meg vagyunk győződve mindkettőtök ártatlanságáról; de a' világ még is könnyen gyanút fahaszt-hatna!“ — Ó Istenem! az én édenem elenyészett a' közönségesség mélységébe, mellyet közvéleménynek nevezünk! Elszakasztám tehát magamat tőletek, 's Romába siettem; őrzöngő hirtelenséggel kötém-le magamat, 's nem gondoltam Maria fájdalmára; ezen drága aszszonyt feláldozám egy hiú véleménynek. — Ő megbetegedett; midőn az utolsó vigasztalás szavait elfogadá tö-

lem, így szólla hozzám: „Most még egy kérdést kedves bátyám! Tudod, hogy téged, mit nem kellett volna tennem, forrón szerettelek; most a' sir szélén valld-meg nekem, mért hagytál-el engem olly csúfosan, ez által engemet ön megvetésem tárgyává 's áldozatává tevén? mert nem gondolhattam egyebet, mint azt, hogy te engem gyengeségemért büntetni akartál, melyet ah! eléggé iparkodtam eltitkolni!“ — Én neki mindent elbeszéltem, mi megcsalódott szivemmel történt, 's csak most ismertem-meg egészen nagy igaztalanságomat. Mert valljon mi gátolt, hogy a' szerencsét az Isten kezeiből háládva el ne fogadjam? De ezen órában egyszersmind Mariának szent megbocsátását is hallám! melly engem egy uj életre serkentett. Halld Gyula! Mariának fija él még; anyja áldozatja volt egy szive és hideg kiszámolás közötti tekintetnek; hagyd, hogy ő boldogabb lehessen anyjánál; ne akadályozd Harten Amaliával összekelését.“ — „Ó drága bátyám! — kiálték mélyen megilletődve — hát mi vagyok én? mit tett a' világi okoskodás én belőlem is? bénát 's olly embert, ki önmegvetését vonta saját fejére; ki édes anyját halálra kinozta. Bátya! én szeretem Etelkát, Amalia anyját, 's hogy róla le kellett mondanom, csak az vitt engem a' hitvány életmódra, melly tőlem téged 's minden jobbakat eltávoztatott.“ — „Ne átkozd ön magadat — monda Gyula, 's kezeit áldólag tartá fejem fölé. — Bűnödöt lesimitád magadról, 's a' te és az én szerencsétlenségem áldást fog elterjeszteni Lajos és Amalia ártatlan sziveik fölé; vajha békesen élhessenek a' szerencsével e' földön, 's a' felsőbb végzeményeket alázattal és odaadással ismerhessék-el!“

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Dniepermelléki Tótok, az ötödik században.

Magos fenyők árnyában, a' Dnieper partjain, emelkedett-fel az ötödik században egy fatörzsökökből épült 's a' vizi védlekeknek szentelt egyház, mellynek papjai közel állott alacsony kalibákban laktak. — A' folyam nyugoti partját áthatlan erdők lepték-el, mellyeknek setéségében az erdei szivós földön egy néptörzs vesztegett, az europai tartományokat olly gazdagon ellepő tót népnek egyik ága. — Szűken fedte a' puszta természetiségben élő Tótokat a' szigorú tél fagyja ellen az erdei állatok bőre: faágakból kerített kunyhókba, vagy halomra gyűlt száraz csalit mögé menekedtek, midőn a' szélvészek átjárták az erdők sűrűjét; életüket pedig nehéz 's fáradságos vadászattal tarthatták-fenn. Minden erkölcs, minden viszonyos vonzódás, szeretet 's hit nélkül a' jelep nekik egy nehéz álom vala; jövő

pedig soha sem foglalatostkodtatá gondjaikat bizonytalan reményeivel. — Isteneket nem imádták, csak varázslók rendíték-meg néha tompa érzéseiket. Alig tudtak a' kis gyermekek gyenge lábaikon futni, megtagadván az anyák tőlek emlőjeket, 's vele a' természet legszentebb kötelességeit, a' sűrű erdők védelmére hagyák őket; kik hogy az éhhaláltól megmenekedjenek, felkeresék madárfészkekben az alig betollasult állatocskákat, vagy mogyoró 's más erdei gyümölcsök csillapíták éhségökét. Őszve csak vadászatra, vagy tusakodásra gyűltek, melly egymás közötti vetélkedéseiket rendszerint követni szokta; mindegyikök magánosan élt; semmi parancstól nem függött állatbőreiket, bunkóikat a' földbe rejtették, nehogy hatalommal tőlek elidegeníttessenek. Vadászni, tusakodni, prédálni, az volt élményök, 's másban örömet nem leltek. Ezek valának az erdei Tótok. — Származásra egy, de szokásra egészen különböző néptörzs lakta a' szabad, sik mezőket, mellyek a' Dnieper keleti partjainál terültek-el. — Ezek már társaságokban elegyültek, egy helyen közönségesen letelepedtek, földet műveltek. csordákat legeltettek; a' házassági szövetség szent kötés vala náluk, 's védő isteneket imádtak. — La d ó a' szeretet istene, Peruna, ki a' házasságokat gyermekekkel áldá-meg, Nemizá, a' légkör istene, Dzidzilia, a' termékenység, Volosse a' tüzhely, Ku p a l ó a' földi növények istene 'sa't. mind nagy tiszteletben tartattak. — Egy család egy tető alatt lakott; az istenek közönségesen tiszteltettek; a' házi atya parancsaira a' ház asszonya, ház leányai, még a' fiatal férjfiak is készséggel hajlottak. — Egymásnak szükség idejében segéd kezeket nyújtottak, 's ha egy társok meghalt, buzgó tisztelettel takarították-el tetemeit. — Különösen a' vendégszeretés szép vonása volt a' sik lakosainak. — Mindezek mellett a' siki és erdei Tótok származási atyafiságukat az által bizonyították-be, hogy tavaszkor, midőn a' hó és jég szétoszlott, 's az egész természet szebb fényben ébredett, a' vizi védisteneknek szentelt ünnepen öszvegyűltek a' fennérített egyházban. Mozgásba jött az ünnepnap megérkezténél mező, erdő. — Némelylek csoportba gyűlnek; az állatok bőreit, mellyek télen védelmökül szolgáltak, öszveszedik; mások nyers gyökereket szaggatnak, vagy fenyő ágakat tördelnek. Gazdagabb áldozatokkal nem birtak, 's félelem volt az a' tompa érzés, melly őket a' Dnieper partjain álló templomhoz unszolta.

(Végzet következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Gyászhir Szegedről. Mult. januarius 20-kán végzé földi pályáját életének 75-dik esztendejében tek. Nagy Ferencz ur, tek. ns Csanád vármegye táblabírája, 's ns városunknak nyugalmazott tanácsnoka több mint fél századig viselt hivatalai után, melyekre fokonként emelkedett. Irnokságon kezdé hasznos szolgálatját, 's bokros érdemei előbb főkamarrássággal, utóbb tanácsnoksággal, majd főkapitánsággal jutalmaztattak. Nyájasságáért közösen szeretettve, 's közbizodalmat nyervén több országgyűlésen városunk képviselője volt. 1830-ban terhes hivatalától megválván szeretett önjeinek körébe vonult vissza, 's korgyengülésben lelé kimultát. Halandó maradványai 23-kán tétettek örök nyugalomra. Kesergik őt: özvegye szül. Radványi Terézia assz. — fíjai: János kir. sóár-beszedési ellenőr — Imre huszár kapitán — leányai: Róza tek. ns Csongrád vármegyei első alispán tek. Horgosi Kárász Benjamin — Teréz tek. ns Veszprém vármegyei rendes orvos tek. Cseresnyés Sándor uraknak hiteseik — és Agnes.

MISKOLCZY ISTVÁN.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Óriás nagyságú osztriga. Calaisban jelenleg felette nagy osztrigát mutogatnak, melly 33 fontot nyom, 's valahányszor a' vízből kivétetik, miádnnyiszor kinyitja teknőjét. Fogtak több kis vízi bogarat táplálására, 's mindannyiszor utánok kapkod, mint a' béka. Tulajdonosa, egy öreg hajóslegény azt hiszi, hogy félházsányi nehézségig hízalhatja.

Hosszú élet. Azon állításra nézve, hogy a' hosszú élet nagyobb részint a' szabályos életmódtól függ, a' Quakkerok említettnek, kik rendesen nagy életkort érnek-el. Így említék nem rég a' hirlapok, hogy a' chesterföldi temetőben elásott 100 személy élete együttvéve 2,516 $\frac{1}{2}$ évet tett ezelőtt; most pedig ugyanannyié szinte 4,790 $\frac{7}{12}$ évet; ugy hogy az elsőnek élethossza általában véve csak 25 $\frac{1}{2}$ az utósóké pedig 47 $\frac{1}{12}$ évre tétethetik.

Uj gabonafaj. Ez „grain petuniel noir“ nevet visel, 's vele a' parisi növénykertben nagy figyelemre méltó próbálatok tétettek. Ezen növény t. i. a' tett tapasztalás szerint sokkal nagyobb aratást ígér, mint az eddig Európában ismert gabonaféle; az idő változásainak kevesebbet van alája vetve; lisztesebb anyagú 's hosszabb szalmát ad. — Birtokos mezei gazdák bizonyára tehetnének próbát, minthogy ez igen szép nyereséget látszik ígérni.

Különös tulajdonságú fülek. Franciaországban Metzben valamelly fiú született, ki füleit egészen tetszése szerint mozogtathatja, 's a' felé fordíthatja, honnét füleibe a' hang ütközik.

KÜLÖNFÉLE.

Angol szózat gróf Széchenyi István felől. (Bildermagazin für allgemeine Weltkunde című munkának legújabb számából). — Egyik angol hirlap következőt közöl. Két folyóviz, ámbár legrégebb időktől fogva ismeretve, még mai napig is nagy érdekű de ki nem fürkészett tárgy vala. Ámbár azoknak egyes részeit több utazó vizsgálá és megjárá, folyásaik iránya általján véve meglehetősen ismertetett, de torkolatjukig senki sem követé őket.

senki pontosan nem adhatá elő, milly utat tesznek azok tulajdonképpen az ocean felé. — Egyike ezen folyamoknak a' Niger, másika a' Duna. Nem akarjuk ezen egybehasonlításnál állítani, hogy mindkettőnél ugyan azon nehezségek volnaának legyőzendők, és ugyanazon homályok felvilágosítandók; de mi a' közlekedést, leírást, 's nyilvános hasznót illeti — a' Duna, noha a' mívelt Europa közepén fut keresztül, éppen olly kevéssé ismertetett, mint a' Niger, melly belső Afrika sivatagjain foly keresztül. M. J. Quin az lön a' Dunára nézve, mi Lander Richard a' Nigerre. Gróf Széchenyi István a' köz ösztöntől buzdítatva elhatározá magában, hogy a' nemes Duna zabolázása által gőzhajózás segedelmével azt megnyissa az europai közlekedés számára. Hosszas ideig mulatott tehát angol országban, hol a' gőzhajózás minden sajátságaival megismerkedvén honjába visszatért, 's azt az eddig olly nehezen hajózható Dunára alkalmazá. És nagy vállalata sikerült.

Házassági szokások a' Mauroknál. — A' Maurok, mint majd minden keleti nép, a' házasságot csak kereskedési czikkelynek tartják. Különösek a' szertartások, mellyek nálok házassági kötéskor divatoznak. — Férjfi 's asszony egymással semmi szín alatt sem szállhat szabadon. Leányok, 's fiatal asszonyok soha, vagy csak ritkán mennek-ki: — azoknak azonban, kik már bizonyos életkort értek, szabad a' kijárás, a' hányszor csak tetszik. Általában minden nőszemély házon kívül ugy befátyolozza magát, hogy csak szemei láthatók. A' Mórok igen elkülönözve élnek, még barátjaikat sem bocsátják lakhelyök belsejébe; a' bemenetelnél fogadják-el ezeket, hol szőnyegeken, keresztbe vetett lábakkal ülve, dohányoznak 's kávéznak. — Ezen életmód lehetetlenné teszi az egybejövotelt ifiak 's leányok között. — A' házasságokat is csak a' szülők kötik a' nélkül, hogy a' jegyesek egymást csak látták volna. Gyakran megtörténik, hogy az ifiú hallván egy szüzet dicsértetni, abba szeret. Most már minden gondját arra fordítja az ifiú, hogy anyjától valami bizonyost halljon a' szüéről; 's ha itt czélját nem éri, egy illy mesterségben tapasztalt anyókához folyamodik, 's ezt pénz és ígéret által arra veszi, hogy a' szüéről hirt hozzon. — Az így megvesztegetett asszony valami ürügy alatt belopódzik a' házba, hol a' leány lakik, 's követsége czélját, főleg ha az ifiú gazdag, elárulja a' szülők előtt. Ha inyökre van a' házasság, ők is ajándékokkal 's ígéretekkel arra veszik az asszonyt, hogy csak szépet 's jót hirdessen leányukról. — Ezután küldőjéhez tér az asszony, 's dicséri, vagy ócsarolja a' szüzet; a' mint t. i. a' szülők ajándéka csekély vagy nagy volt. Éppen nem csuda tehát, hogy sok férjfi így meg csalatva, nőjét azonnal eljegyzés után ismét elbocsátja. — Ha az ifiú küldöttjének tudosításával megelégszik, atyja, vagy ha ez már nem él, legközelebbi rokona által, kéri a' lányt. — Az anyák már most alknba ereszkednek gyermekeik egybeköttetésük felől, 's ha meg egyeztek, a' bíróhoz (Kadi) mennek, elébe terjesztik a' dolgot, 's írásban följelelik azon summát, mellyet az ifiú nőjének adni tartozik. A' bíró ezt könyvébe följegyzi; ezukor vizet hozat, 's ezt az alkudozókkal megissza. Azután mind a' hárman földre borulva egy imádságban (feata) áldást kérnek Istentől a' kötött szövetségre. Az atyák a' Kadi jelenlétében még meghatározzák a' napot, mellyen a' leánynak férjéhez kell vitetnie, 's eltározna. Határozott napig a' leány egy inget 's nadrágot var a' völegény számára, ki ezeket a' menyekző napján köteles magára venni. — Menyekző napján, mintán a' menyasszony megfürdött, legszebb ruhájába öltözködik; homlokára virágot festenek, szemöldökét befeketitik, és kezén, 's lábain többféle vonásokat tesznek. Szokás szerint a' menyasszony leg-

jobb barátnéji kötelesek őt fölöltöztetni, 's ékesíteni. — A' fölpiperézett menyasszony komolyan ülve a' divánon várja a' nap lenyugtát; ekkor megjelennek a' házasulandóknak szülői, hogy őt férjéhez vezessék. Két agg férfi kézen fogva a' menyasszonyt nyitja-meg a' menetet; ezeket követik a' szülők, 's barát-nék, kiknek nehánya égő lámpákat visz; 's így kísérik azt az Algieriek szokott öröm-kiáltásaik „iu! iu! iu! között a' vőlegény házába. Itt egy pompásan ékesített 's világított terembe vezettetik. Az asszonyok asztalhoz ülnek, 's mulatnak éjjelig. A' férfiak ugyan ezt teszik egy más szobában. A' vőlegény egy magányos szobában van egyedül éjjelig; ekkor mindenki eltávozik, 's az új ferj nőjéhez megy.

HOROGI.

E M L É K M O N D Á S.

S z e r e l e m.

Hajh! tövises út az, melyre itt tisztünk hív!
Csak az asszony-képbe öltözött angyal-szív
Hintheti rózsával.

Minden lépésünken ezer a' sérelem,
Mellyet nem enyhíthet más, csak a' szerelem
Edes nektarjával.

KIS JÁNOS.

A' kötelesség egy becsületes szívben minden indulaton győzedelmes-
kedik:

BÁRÓCZY SÁNDOR.

Aphorisma Erdélyből. Ne véljétek elámitott halandók! hogy ki-
kerültek azon izgató veszélyeket, melyek olly gyakran szerencsételkebe es nyu-
galmatokba vetődnek. Ezek csupán azok, melyektől sok év 's mértföldekre
eltávozás sem oltalmaz-meg. Ellenségek a' szív; 's ha soha meg nem vívtatok
vele, nem volt ellenségek. Keblünkben hordozunk egy kellemes bájolót, mely
az öregekből ifjakat, a' koldusokból gazdagokat teremt. Ne volna szeretet és
halál, mi lenne képes a' felfuvalkodottakat emlékeztetni, hogy ők is emberek,
mint mi.

ifj. THOROCZKAY LÁSZLÓ.

Számrejtvény.

„Hányan vagytok gólya atyafiak? — kiálta a' levegőben szálló társaihoz
egy vén fogoly gólya az udvaron cikázva. — Ha még egyszer annyin volnánk
— felele a' szárnyasok vezére — és e' számhoz még háromszor annyi pajtás, mint
most vagyunk, jönné, és akkor közülünk öten sorsodra jutnának, hetve-
nen volnánk.“ — Mennyi volt a' szálló gólyák száma?

M. VÁCZÓL.

Előbbi rejtvény: 1) Időjárásban. — 2) Feneke nélkül. — 3) Hogy nincs
megpatkolva. — 4) A' koldus bot.

*Figyelmeztetés. Folyóiratunk ezen évi folyamatjából még néhány
teljes számú példány megszerezhető. Az elkészett i. pártfogók tehát méltóz-
tassanak azok iránt mennél előbb rendelést tenni. E' pompás és igen tömött
nyomtatású folyóirat ezen esztendőben mind rendszerére, mind belső érde-
kére nézve tükélyesült. Már is három érdekes arczkép, három parisi, egy bé-
csi divatképjelent-meg nyolcz első száma mellett; legközelebb pesti magyar
divatkép diszesítendi, 's más érdekes képek, és műtárgyak nevelendik becsét.
— Ha a' múlt évi folyamatban megjelent: 7 arczkép, 3 tájkép, három mű-
rajz, 4 hangmű, 54 divatkép, és így összesen 71 darabra terjedő szépmű-
vészeti tárgy, 's a' folyóiratnak 104 ívnel többre terjedő legfinomabb velin
nyomtatványa tekintetbe vétetik, kitetsző, mikép adá vissza a' nemzetnek
e' szépművészeti első magyar folyóirat kiadója ama költséget, melyet a'
haza reá nyújtani méltóztatott.*

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.